U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Michaely Bejčkové ve věci žalobce: **A. A.**, zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým, Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, čj. OAM-913/ZA-ZA12-D02-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2023, čj. 4 Az 25/2023-21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Uzbekistánu, dne 4. 7. 2023 podal v ČR žádost o mezinárodní ochranu. V poskytnutí údajů k žádosti ze dne 13. 7. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, je vdovec, z manželství má čtyři děti, z vlasti naposledy vycestoval dne 3. 7. 2023, na základě polského pracovního víza z roku 2022 jel do Prahy, je zdráv, nemá žádné zvláštní potřeby, ve vlasti se zadlužil, aby mohl zaplatit léčbu manželce a svému dítěti, v ČR chtěl zůstat a pracovat, aby mohl splatit dluh, v případě návratu do vlasti se obává věřitelů.

[2] Při pohovoru dne 9. 8. 2023 žalobce uvedl, že polské vízum si zařídil kvůli práci, v Polsku pracoval, má dvě vyhoštění ze schengenského prostoru, byl vyhoštěn z Polska kvůli převaděčství a dále z Rakouska, odtud byl poslán do Uzbekistánu, ale po 20 dnech si koupil letenku do Prahy a přijel znovu, peníze potřeboval pro těhotnou manželku, která trpěla leukémií, manželka zemřela a dítě se narodilo se srdeční vadou, chtěl by oficiálně pracovat a splatit dluh, potom se vrátí domů, Česká republika se mu líbí a má zde spolužáka, příbuzné na území ČR nemá, byl poučen o dublinském systému, uvedl, že v Polsku nikoho nemá, nemůže tam pracovat.

[3] Žalovaný žádost žalobce odmítl a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, protože příslušná k posouzení podané žádosti je Polská republika.

[4] Žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států] dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, a shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 Dublinského nařízení a na to, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (4. 7. 2023) držitelem platného polského povolení k pobytu do dne 14. 8. 2023, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 14. 7. 2023 požádal Polskou republiku, aby přijala žalobce zpět a posoudila jeho žádost o mezinárodní ochranu, Polská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 27. 7. 2023. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Polské republice dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Polská republika, která je podle čl. 18 Dublinského nařízení povinna přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí ministerstva bránil u Městského soudu v Praze. V žalobě zmiňoval vyšší důvěru orgánům ČR a strach z vycestování do země původu a namítal, že žalovaný se těmito důvody v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. Městský soud žalobu zamítl.

[6] Žalobce (*stěžovatel*) se nyní brání kasační stížností. V ní stěžovatel poukazuje na nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[7] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel ani netvrdí, že se městský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[10] Kasační stížnost nijak nereaguje na rozsudek městského soudu a v podstatě opakuje jen námitky vznesené v žalobě. Městský soud se přitom s žalobními námitkami řádně a srozumitelně vypořádal (body 17 až 20 jeho rozsudku). V případě aplikace Dublinského nařízení se v řízení o mezinárodní ochraně zkoumá pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný,

k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti pak hodnotí až stát, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena, tedy v tomto případě tak učiní až Polská republika. Žalovaný se tak ve svém rozhodnutí vůbec nemusel zabývat vlastními důvody podané žádosti ani situací v zemi původu stěžovatele. Stěžovatel neuvádí ani žádné obavy ohledně přijetí zpět do Polska. Ostatně otázkami fungování azylového systému v Polsku se žalovaný dostatečně zabýval ve svém rozhodnutí. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí žadatele. Naopak Dublinské nařízení směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.

[11] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

[13] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu